

ХЕРМИЯ /събужда се./

Лизандре, помощ! Помогни ми
змията да изтръгна от гърдата си!
Какъв ужасен сън сънувах, боже!
Треперя още цяла аз от страх.
Сънувах, че усойница ядеше
сърцето ми - и ти седеше там
усмихнат и спокоен. Но къде си?
Лизандре! Как? Заминал? Нито звук,
ни дума? Де си ти? Кажи, защо
мълчиш? Кажи, че мене любиш само!
Загубвам съво^т. Не чувам нищо. Никой.
Сама си ме оставил тук - сама.
Но скоро сред тъмната на нощта
ще срещна тебе аз - или смъртта.

/Излиза./